

Lad være at trække på smilebåndet

>> *Bitte, bleiben Sie seriös*« er titlen på en lille bog (72 sider), i hvilken H. Loefflers skakforlag i Bad Nauheim serverer 100 skak-anekdoter af et broget indhold. Skakinteresserede vil ikke alene finde god underholdning, men vil tillige øge kendskabet til skakmestrenes ofte særprægede mentalitet. Vi bringer fra bogen en herhjemme ret ukendt Philidor-anekdote:

»Philidor, den største skakmester i det 18. århundrede, gav kong Ludvig den XVI skak-undervisning. Efter nogle måneders forløb ønskede den kongelige elev at få besked om, hvor langt han var nået. Philidor, der ikke alene var strateg på skakbrættet, men også diplomat i livet, gav til svar: »Deres Majestæt, der findes 3 klasser af skakspillere: de der slet ikke kan spille, de der spiller dårligt, og de som spiller godt. Deres Majestæt har allerede svunget Dem op i 2. klasse«.

Poul Hage.

Sørgelig hændelse

»Den kendte skak-, tarok- og pokerspiller dr. Tartakower er vendt såret hjem fra østfronten, hvor han har kæmpet som en løve. For nogle dage siden åbnede han elevatordøren for at se, om elevatoren var for nedadgående. Det var den! Tartakower blev 27 år gammel«.

Denne meddelelse gik i efteråret 1914 gennem pressen og fandt også i marts 1915 vej til Skakbladet, hvor den dog senere blev dementeret, efter at man havde konstateret, at *Tartakowers* fald gennem elevatorskakten blev reduceret til, at han var faldet ned ad trapperne og havde stødt rygradens forlængelse, men ellers ikke var kommet noget til. — Ved fronten havde han slet ikke været.

Okke ja, okke ja, sådan er der immervæk så meget.

Erik Christensen.

Den hvide mands byrde var forholdsvis let

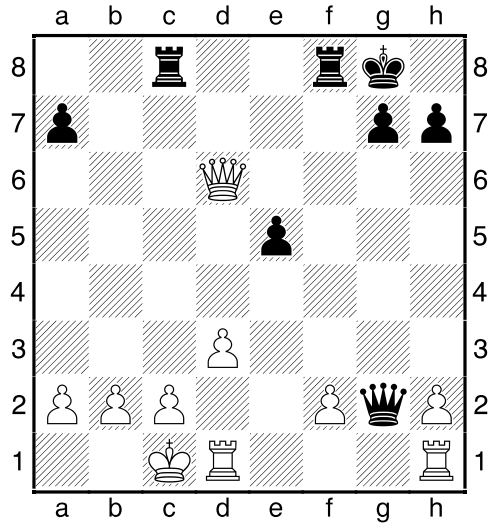
Kipling skrev i sin tid en hel del om »the white mans burden« i troperne, men selv om der f. eks. i det daværende hollandsk Indien blev bestilt meget af europæerne, så havde livet skam også sine behagelige sider, som når man efter dagens dont læskede ganen i det stedlige »societet« d. v. s. klubben. Den, der pimpede før kl. 18, blev anset for en dranker, men efter mørkets frembrud var der nogenlunde frit slag. Der blev altid startet med »pait« (genever) som aperitif, og i de gamle klubber havde man et specielt »bitter-tafel« d. v. s. et stort, rundt bord med et hul i midten, hvor den indfødte boy stod parat med flasken. Rundt om bordet gik der i fodhøjde en svær jernring, som symposiets deltagere, der var placeret i behagelige gyngestole, brugte til at sætte af med, når stolene var ved at gå i stå. På denne måde kunne bølgerne gå temmeligt højt.

Der blev dog også spillet en hel del skak i disse klubber, og der er næppe mange, der har været ivrigere end min gamle ven *Eggink* der nu nyder sit otium i Holland, hvor han nylig fyldte 77. Som en lille fødselsdagshilsen bringer vi et af hans ungdomspartier. Åbningen er, for at sige det mildt, temmelig uortodoks, men slutscenen med sorts flotte tårnoffer er »meget lærerig.

Pille, M.H. – Eggink, L.G. [C63]

løst parti Bandoeng, 1910

1.e4 e5 2.d3 c6 3.f3 f5 4.c3 fxe4 5.dxe4 d6 6.fg5 e7 7.xc6+
 bxc6 8.f3 f6 9.d3 0-0 10.fxf6+ e7xf6 11.xc6 e7b7 12.xb7 e7xg5
 13.e7xg5 f7xg5 14.xc7 f7xg2 15.0-0-0 e7ac8 16.xd6

16... e7xc2+ 17.f3xc2 e7xf2+ 18.f3b3 e7xb2+ 19.f3c4 f7c2+ 20.f3d5 e7b5+ 21.f3e4
 f7e2+ 22.f3f5 f7f3+ 23.f3g5 e4+ 24.f7e5 e7xe5+ 25.f3h4 g5# 0-1 (tårnet
 kan selvfølgelig også sætte mat på h5, men bondematten er kønnere, den
 er nemlig ren og økonomisk). *H.V.Tuxen.*